

ג'ורג' ושינגטון -

נוהג מצביא בפיקודיו

1. העקרון החיוני בכל מעשה ההנהגה היתה המשמעת. בסיס למשמעת שנתקבלה-מרצון היה הכנת העניין אשר למענו אחזו בני אמריקה בנשק. וושינגטון סבור היה כי „המשמעת היא נשמת חיל-הצבא“. הוא חייב כל אדם להגיע לידי הערכת חשיבותו של הדבר עליו נלחמים.
2. ראשית כל משמעת — במקדד עצמו. הנהגתו לא תוכל להיות טובה מהדוגמה האישית שלו.
3. מושג המשמעת כלל הן את ההישג-בביצוע והן את התגמול. בכל אחד מאלה הצריכה המשמעת את מלוא הצדק.
4. את מידת הצדק הוו יש לקיים לגבי הכל בהקפדה כזאת שיהא בה לשמש שריון למפקד בפני מכשול או בפני תואנה כלפיו. צריכה זאת להיות מידת צדק אשר לעולם לא יוכלו אנשים ישרי-מחשבה להטילה-בספק: צדק לצנוע-דרגה ולמורמים-מכל גם יחד; צדק אשר יבטח בו קצין — זוטיר בשירות, מבורד ומרוחק — באותה מידה כקצין העושה במקדה.
5. לעולם אין להעניק תגמולים על-שירות בנדיבות כנו עד שיאבד ערכם. מספר מלים שהובאו ב„פקודות הכלליות“ — צריך שתהינה בבחינת זכיה-באות-הצטינות. אין להטיל עונשים חמורים ללא שיקול מדוקדק — פן יחדלו מהיות עונשים-למופת ויהיו בעיני החיילים לגילויי אכזריות בלבד.
6. הקצין-הפרט — אסור כי יאבד מעיני המצביא בתוך ההמון. הוא זכאי לגילויי-לב כלפיו כשם שהנו זכאי לצדק. בענינים הנוגעים לו אישית, כשאין שיקולי סודיות-צבאית כרוכים בדבר, יש לומר לו בדיוק מה צפוי לו. לעומת זאת, ההנחה-ההתנאי לגבי כל קצין צריכה להיות כי „ג'נטלמן“ הנו כשההודמנות מאפשרת — יש לנהוג בו תוך התחשבות במשאלותיו הוא, ולהענות לבקשותיו המתקבלות על הדעת — מתוך ההנחה כי לא יבקש יותר מן הראוי ל„ג'נטלמן“ לבקש.
7. ללא הבדל דרגה, זכאי כל איש שיקשיבו תוך-נימוס להצעותיו ולתולונותיו. באם הצעתו טובה — מן הדין שתתקבל; ואם לתרעומתו היה יסוד-במצאות — מן הדין שתבוא מיד על תיקונה. ככל שהדבר אפשרי.
8. בחיל-צבא צעיר עשוי מתן-השראה להיות חשוב מתוכחה. לעתים קרובות יותר עלתה רוחם של הקצינים תודות למצביא ששיבח התנהגות טובה מאשר כתוצאה מהדגשת שגיאותיהם בדגש-חזק. אם באו הטעויות בשל חוסר נסיון או בעקב מסיבות — אפשר היה לסלוח עליהן; אולם לא היה מקום לרחמים לגבי חייל שנתגלה כנבל מועד.
9. יש לפתוח בפני קצין את ההודמנות — משתזדמן — ללמוד, ולגלות את כשרונותיו המיר-חדים; אך אין להציבו לתפקידים אשר יש יסוד לשער כי לא יוכל למלאם. מתפקיד המפקד לבחור את הטובים שבאנשיו למסיבות הצבאיות המסוימות. בזאת — לא דבק ושינגטון בשיטה של התחשבות נקשה-מדי ב„בכירות“. הוא ראה לעצמו זכות גמורה שלא לשים אליה לב שעה שהיה לו צורך בכך — הגם שתמיד שקד שקידה מרובה על כך שיפעל באופן שלא יהיה בו כדי להעליב את הקצין אשר פסחו על פניו „על-אף בכירותו“.
10. אם ראשית-החכמה של מעשה-ההנהגה היתה המשמעת — הרי השגת המשמעת היתה (לפני הכל, ככלות הכל ובת מידות) זמאכה-של-טוב-ל-101.

מכללי-נוהגו של ג'ורג' ושינגטון, למצביא — כפי שכונסו והוגדרו ע"י ד"ר פרימן, בכרך ה' של ספרו החדש, „ג'ורג' ושינגטון“.